

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **S. T. V.**,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty,
zastoupený Mgr. Petrem Škopkem, advokátem
sídlem Dukelských hrdinů 59/II, 269 01 Rakovník

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného dne 23. 6. 2025, č. j. OAM-589/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 6. 2025, č. j. OAM-589/ZA-ZA11-D07-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že

ji shledal nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Dále určil, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je dle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), Bulharská republika. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a žádá, aby ho krajský soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Dne 22. 5. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
3. Žalobce dne 4. 6. 2025 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti Kinh. Je bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nebyl politicky aktivní. Je svobodný, děti nemá. Z vlasti vycestoval letecky v říjnu 2024 do Bulharska za účelem zaměstnání. V Bulharsku setrval přibližně rok do dubna 2025, poté vlakem vycestoval do České republiky. Cestovní pas nemá, protože zůstal u zprostředkovatele. Jedná se o jeho první cestu do Evropské unie. Měl oprávnění k pobytu v Bulharsku platné do roku 2025, jiná víza mu nebyla udělena. Jedná se o jeho první žádost o mezinárodní ochranu. Je zdravý, léky neužívá. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu dluhu ve Vietnamu. Jiné problémy tam neměl.
4. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 6. 2025 žalobce uvedl, že v Bulharsku pracoval ve stavebnictví, bydlel tam na ubytovně. Pracoval déle, než bylo smlouveno. Namísto 8 hodin pracoval 10-12 hodin včetně víkendů. Měl zajištěné jídlo, ale porce byly malé. Na ubytovně bydlel v osmi lidech v jednom pokoji. Z těchto důvodů Bulharsko opustil. Měl informaci, že v České republice je lepší výdělek. Jiné problémy v Bulharsku neměl. Žalobce byl poučen o tzv. Dublinském systému. Uvedl, že pokud mu nebude udělena mezinárodní ochrana v Bulharsku, musel by se vrátit do Vietnamu, kde má dluh. Platnost pobytového oprávnění v Bulharsku je asi do října 2025, ale možná mu už oprávnění zrušili. V České republice či v Evropě žádné sociální vazby nemá. Rozhodnutí o vrácení do Bulharska bude respektovat. O mezinárodní ochranu požádal, protože mu to poradili známí. Chtěl by v České republice zůstat, sehnat si práci, vydělat peníze a splatit dluhy. Žalobce využil práva zpětného přetlumočení, žádné námítky k zápisu nevznsl.
5. Tentýž den rozhodl žalovaný o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Dobu trvání zajištění stanovil do 16. 7. 2025.
6. Žalovaný do spisu založil Informaci OAMP ze dne 31. 5. 2024 – Bulharsko, Azylový systém. Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky.
7. Součástí správního spisu je souhlas Bulharské republiky s převzetím příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 6. 2025.

8. Následně žalovaný dne 23. 6. 2025 vydal napadené rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že žalobce byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem oprávnění k pobytu vydaného Bulharskou republikou dne 4. 11. 2024, jehož platnost byla Bulharskou republikou ukončena dne 30. 4. 2025. Je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Dublinského nařízení. Žalovaný tak požádal Bulharsko dne 5. 6. 2025 o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Bulharská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se proto zabýval skutečností, zda v případě Bulharska existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení. Vycházel zejména z dokumentu OAMP z 31. 5. 2024, ze kterého vyplývá, že bulharský azylový systém je plně koherentní s azylovým systémem České republiky a potažmo se standardy Evropské unie. Na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v Bulharsku. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, jak to učinil v případě Řecka. Státní moc Bulharské republiky dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Bulharsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu. Žalobci byla dána možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit. Tohoto práva však nevyužil. Žalovaný nenašel důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení a shledal tak žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu za nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil.

III. Žaloba

9. Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany.
10. Konkrétně uvedl, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav pro svůj závěr, že v případě Bulharské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Současně je odůvodnění tohoto závěru nepřezkoumatelné.
11. Žalobce k tomu poukázal, že žalovaný vycházel „zejména“ z dokumentu Informace OAMP – Bulharsko ze dne 31. 5. 2024, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, z kterých dalších dokumentů žalovaný vycházel. Nadto informace v uvedené zprávě jsou pouze obecné a popisné ohledně průběhu azylového řízení v Bulharsku. Žalobce vychází z toho, že životní podmínky v Bulharské republice jsou oproti bohatším členským zemím Evropské unie jako Česká republika zcela rozdílné, jak vyplývá i ze zkušeností žalobce, jež uváděl při svém pohovoru s žalovaným dne 4. 6. 2025, když žalobce v době, kdy v Bulharské republice pracoval, měl zajištěné jen malé porce jídla a pokoj musel sdílet s osmi dalšími lidmi. Byť žalobce při své výpovědi před žalovaným explicitně neupozorňoval na konkrétní systémové nedostatky, dle žalobce se žalovaný s ohledem na danou výpověď žalobce měl podrobněji zabývat minimálně materiálními podmínkami žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Bulharské republice jako je ubytování v azylových střediscích,

poskytování stravy a další hmotné pomoci. Rovněž má za to, že zmiňovaná Informace OAMP ze dne 31.5.2024 již v současné době s ohledem na časový odstup není aktuální.

12. Žalobce dále uvedl, že žalovaný vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu také ohledně neaplikování čl. 17 Dublinského nařízení na nynější případ. Při úvaze o možné aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení měl žalovaný vzít v úvahu, že žalobce neměl na území Bulharské republiky pouze problémy spočívající v neshodách se zaměstnavatelem, ale že na území Bulharské republiky žalobce objektivně čelil nedostatku jídla a nemožnosti důstojného ubytování. Současně žalovaný měl vzít v úvahu i tu skutečnost, že se žalobce sice nachází na území České republiky relativně krátkou dobu, většinu času v zařízeních pro zajištění cizinců, přičemž nebyl stíhán pro trestný čin ani projednáván pro jiný delikt, jehož by se dopustil na území České republiky (s výjimkou jednání nelegálního vstupu a nelegálního pobytu). Žalovaný také nepřihlédl ke skutečnosti, že žalobce má důvěru v právní systém České republiky a ve spravedlivé posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a také k tomu, že zde má žalobce již svého právního zástupce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí navíc není zřejmé, jakou faktickou možnost přístupu k právní pomoci by měl žalobce v Bulharské republice.
13. Dle žalobce se žalovaný měl také zabývat možností udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Z tohoto hlediska je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný s uvedenými žalobními námitkami nesouhlasil. Měl za to, že postupoval procesně správným způsobem a vydal zákonné a přezkoumatelné rozhodnutí. Rovněž si opatřil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, a to Informaci OAMP ze dne 31. 5. 2024 týkající se azylového systému v Bulharsku, která je dle něj aktuální, spolehlivá a má vypovídací hodnotu. Uvedená zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochraně v Bulharské republice, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další.
15. Žalovaný uvedl, že žalobce je držitelem oprávnění k pobytu vydaného Bulharskou republikou dne 4. 11. 2024, jehož platnost byla Bulharskou republikou ukončena dne 30. 4. 2025. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Dublinského nařízení. S ohledem na výše uvedené žalovaný požádal dne 5. 6. 2025 Bulharskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 11. 6. 2025 obdržel informaci, že Bulharská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Žalovaný dospěl k závěru, že Bulharská republika je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění výše jmenovaného na území Bulharské republiky.
16. Z tohoto důvodu se žalovaný zabýval tím, zda v Bulharsku existují systematické nedostatky, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Dospěl k závěru, že žalobci v Bulharsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Případný nižší životní standard není překážkou, jež by byla neslučitelnou se závazky

článku 4 Listiny základních práv Evropské unie a odpovídala by systémovým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení. K tomu odkázal na souvztažnou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

17. Aby šlo o systémové nedostatky neslučitelné s čl. 4 Listiny EU, musely by dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, Jawo, bod 91). Informace, které žalobce žalovanému a krajskému soudu poskytl, však nesvědčí o tom, že by to byl případ Bulharska. Žádost nebyla rozhodována meritorně, a proto odkaz na humanitární azyl nemá své opodstatnění.
18. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný dodal, že využití aplikace čl. 17 Dublinského nařízení je otázkou správního uvážení, které podléhá pouze omezené možnosti soudního přezkumu. Pokud žalovaný z jím uváděných skutečností sám nevyvodil důvody pro postup podle čl. 17 Dublinského nařízení, zůstává takové rozhodnutí pravomocí správního orgánu, kterému přísluší o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat, naopak soud nahradit správní uvážení svým vlastním nemůže. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalovaný se dostatečně zabýval možností aplikace čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, přičemž posoudil jeho socioekonomické vazby na Českou republiku a nezjistil žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, a pro jistotu žalovaný dále uvádí skutečnosti z pohovoru, které dokládají, že není důvod k aplikaci čl. 17 daného nařízení.
19. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce nebyl na svých právech zkrácen a napadené rozhodnutí je tak zákonné a správné, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci soudem

20. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu). Ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
21. Žaloba **není** důvodná.
22. Cílem dublinského systému je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát; účelem dublinského nařízení je co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl žadateli zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím se má zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech, nařízení má zamezit tzv. forum shopping, respektive asylum shopping, tj. snaze žadatelů vybírat si, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje dublinského nařízení kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně určit členský stát odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.
23. Ve věci nebylo sporné, že Bulharsko je v souladu s Dublinským nařízením příslušné k projednání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Tuto skutečnost nezpochybňoval ani žalobce. Měl však za to, že v posuzovaném případě existují závažné důvody se domnívat, že

v Bulharsku, dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. V případě existence takových nedostatků, by totiž nebylo možné žalobce do Bulharska za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany přemístit.

24. V tomto typu řízení je žalovaný vždy povinen zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má přitom zásadně povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). V otázce azylového řízení mezi členskými státy stále platí domněnka vzájemné důvěry, která členskými státy ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházely z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují základní práva, která unijní právo uznává. Nelze však vyloučit, že v praxi se v určitém členském státě vyskytnou problémy ve fungování, takže existuje vážné riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Pro vyvrácení domněnky vzájemné důvěry by nicméně žadatel měl uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41).
25. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný své povinnosti shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě dostál, pokud vyšel z Informace OAMP ze dne 31. 5. 2024, Bulharsko, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky (dále též jen „Informace OAMP“). Tato informace byla vypracována v souladu se Zprávou Agentury EU pro azyl (EUAA) o metodologii informací o zemích původu, a je opatřena odkazy na zdroje informací, z nichž ve svých zjištěních vychází (AIDA – Asylum Information Database, UNHCR), jež byly získány do vypracování Informace OAMP. Tato zpráva se zabývá mimo jiné i Dublinským systémem, postupem státních orgánů po příjezdu tzv. navrátilců, azylovými středisky.
26. K vyvrácení domněnky, že všechny členské státy dodržují základní práva, musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení podepřená relevantními důkazy (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41). Žalobce ve správním řízení neuvedl konkrétní tvrzení, která měla prokazovat nevhodné podmínky v azylových zařízeních v Bulharsku, hovořil toliko o tom, že v Bulharsku, kde disponoval pobytovým oprávněním, musel pracovat 10-12 hodin denně, dostával malé porce jídla a spal s osmi lidmi na pokoji. Jednalo se však o ubytovací a pracovní podmínky u zaměstnavatele, nikoli v pobytových zařízeních. Za této situace bylo dle krajského soudu dostačující, pokud žalovaný vycházel z aktuální Informace OAMP a vysvětlil, proč má za to, že žalobci nehrozí nelidské či ponižující zacházení, jak to učinil na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí.
27. Při posouzení otázky, zda je ve vztahu k žalobci dáno riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny EU, lze vyjít ze závěrů rozsudku velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, Jawo, podle něhož by systémové

nedostatky azylového řízení a přijímacích podmínek dosahovaly úrovně neslučitelné s čl. 4 Listiny EU, pokud by dosahovaly obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu (bod 91). Této obzvláště vysoké míry závažnosti by podle Soudního dvora EU dosahovala situace, ve které by se osoba zcela závisla na veřejné podpoře kvůli nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat. Vedlo by to k poškození jejího tělesného či duševního zdraví nebo by se ocitla v zanedbaném stavu, neslučitelném s lidskou důstojností. Uvedené míry závažnosti tudíž nedosahují případy, které se sice vyznačují značně nejistým postavením dotčené osoby či podstatným zhoršením jejich životních podmínek, ale neznamenají vážnou materiální deprivaci, že by se tato osoba ocitla v natolik závažném stavu, který lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení (body 92 a 93).

28. Jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 2. 12. 2024, sp. zn. 34 Az 26/2024, smysl a rozsah ochrany před nelidským či ponižujícím zacházením ve smyslu uvedeného ustanovení Listiny EU koresponduje se smyslem a rozsahem ochrany před újmou ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. čl. 52 odst. 3 Listiny EU), dále jen „Úmluva“. Při posouzení otázky, zda určité zacházení spadá coby nelidské či ponižující pod zákaz obsažený v čl. 3 Úmluvy, lze proto zohlednit též výklad ESLP, jež v několika případech obdobnou otázku posuzoval. Riziko porušení zákazu podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení tak bude dáno, pokud by určité zacházení (s žadatelem o azyl) mohlo dosáhnout určitého prahu závažnosti; posouzení této otázky přitom závisí na souhrnu skutkových okolností, zejména trvání sporného zacházení, jeho fyzických či duševních účincích, někdy pohlaví, věku a zdravotním stavu konkrétní osoby (rozsudek ESLP ve věci M. S. S. proti Belgii a Řecku, č. 30696/09, rozsudek velkého senátu ze dne 21. ledna 2011, § 219). Článek 3 nicméně nelze vykládat jako závazek státu zajistit každému právo na bydlení (rozsudek ESLP ve věci Chapman proti Spojenému království, č. 27238/95, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 1. 2001, § 99), ani jako obecný závazek poskytnout uprchlíkům finanční podporu, aby si mohli zachovat určitou životní úroveň (rozsudek ESLP ve věci Müslim proti Turecku, č. 53566/99, rozsudek ze dne 26. dubna 2005, § 85).
29. Tato obecná kritéria zopakoval ESLP v rozsudku ve věci N. H. a ostatní proti Francii, č. 28820/13, 75547/13 a 13114/15, ze dne 2. 7. 2020, v němž zároveň zdůraznil svoji dřívější judikaturu, že povinnost státních orgánů poskytnout ubytování nebo slušné materiální podmínky žadatelům o azyl vyplývá z vnitrostátní právní úpravy přijaté k provedení směrnice 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (§ 161). Evropský soud pro lidská práva nevyloučil, že stát může nést odpovědnost podle čl. 3 Úmluvy za zacházení, při němž cizinec, zcela závislý na veřejné pomoci, čelí lhostejnosti úřadů, třebaže se nachází v nouzi neslučitelné s lidskou důstojností (§ 163). Pokud by žadatel o azyl zůstal řadu měsíců bez možnosti zajistit si nejzákladnější potřeby, jakými jsou obživa, hygiena a ubytování, a žil ve stálé obavě z napadení a okradení, zcela bez vyhlídky na zlepšení své situace, pak jeho nouze v kombinaci s nečinností příslušných úřadů představuje porušení čl. 3 Úmluvy (§ 164). Z judikatury ESLP tak lze dovozovat, že riziko nouze žadatelů o azyl s přihlédnutím k individuálním okolnostem žadatele (např. jeho předchozí traumatické zážitky, věk, zdravotní stav apod.), ve spojení s podmínkami přijímacího a azylového řízení v daném

státě, nesmí představovat reálné nebezpečí porušení čl. 3 Úmluvy. Takové riziko, resp. riziko překročení prahu závažnosti systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku, krajský soud u žalobce neshledal.

30. Krajský soud zohlednil v případě žalobce individuální okolnosti případu a shledal, že se jedná o muže v produktivním věku, zdravého, žalobce neužívá žádné léky, je schopen pracovat, nemá v Evropské unii rodinu. Žalobce žádal o azyl poprvé, proto jak vyplývá z informace OAMP, bude mít v Bulharsku nárok na hmotnou pomoc, která zahrnuje ubytování, stravu, sociální pomoc, zdravotní pojištění a péči a péči psychologickou. Žalobce jako žadatel o azyl by byl zařazen do přijímacích středisek, nikoli do detenčního zařízení. Jak vyplývá z informace OAMP, situace v azylových střediscích v Bulharsku je problematická, nelze však vyslovit závěr o tom, že pobyt v nich je nelidský či ponižující. V této souvislosti lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19, a ze dne 28. 4. 2020, č. j. 10 Azs 305/2019-25, ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020-40. Lze odkázat na další rozhodnutí soud, např. Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2024, č. j. 17 Az 9/2024-20 ze dne 26. 11. 2024, ze dne 13. 5. 2025, č. j. 35 Az 18/2024-42, Krajského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2024, č. j. 55 Az 12/2024-26.
31. Krajský soud z veřejně dostupné aktuální informace na stránkách EUAA – Agentury EU pro azyl nezjistil, že by došlo v Bulharském azylovém systému k nějakým aktuálním zhoršením či že by jiné členské (smluvní) státy žadatele o mezinárodní ochranu do Bulharska z důvodu vážných systémových nedostatků neposílali. Soudy opětovně rozhodovaly, že předání do Bulharska na základě Dublinského nařízení je možné. Z uvedených okolností nelze podle soudu dovozovat reálné nebezpečí, že by žalobce v případě svého přemístění do Bulharska, které je podle Dublinského nařízení příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, čelil natolik extrémní nouzi, jež by byla z hlediska článku 3 Úmluvy problematická (srov. rozsudek ESLP ve věci N. H. a ostatní proti Francii, č. 28820/13, ze dne 2. července 2020), či že by mu v případě přemístění nezávisle na jeho vůli a osobní volbě hrozila situace silné materiální deprivace či že by čelil nelidskému a ponižujícímu zacházení vysoké intenzity.
32. Krajský soud má dále za to, že se žalovaný řádným způsobem zabýval možnostmi využít diskreční oprávnění dle čl. 17 Dublinského nařízení.
33. Podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení se může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených Dublinským nařízením k tomu není příslušný. Jedná se o diskreční pravomoc členského státu. Je na něm, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda při práci s čl. 17 Dublinského nařízení nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014 51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).
34. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013 56, bod 8). Soudu přitom nepřisluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením.

Krajský soud není oprávněn hodnotit otázku, zda měl žalovaný aplikovat diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, tedy hodnotit správnost napadeného rozhodnutí, ale má a může se zabývat pouze tím, zda žalovaný při úvahách o aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Pokud by krajský soud hodnotil správnost úvahy žalovaného, dopustil by se nezákonnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30).

35. K aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namíste úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla.
36. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 odůvodnění Dublinského nařízení, podle kterého: *„kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“*
37. Krajský soud má na rozdíl od žalobce za to, že se žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti případu zabýval aplikací čl. 17 Dublinského nařízení dostatečně. Žalovaný výslovně uvedl, že žalobce se nepotýká s žádným zdravotním omezením, neužívá pravidelně léky, je plnoletý, soběstačný, v Bulharsku z vlastního rozhodnutí pobýval a pracoval tam. Kromě neshod se zaměstnavatelem se na území Bulharska nesetkal s problémy. Úvaha žalovaného byla přezkoumatelná, logická, nedošlo ke zneužití správního uvážení.
38. Pro úplnost krajský soud uvádí, že žalobce namítal, že měl žalovaný zvážit udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K tomu krajský soud uvádí, že udělení azylu není předmětem tohoto řízení. Azylový příběh a důvody pro udělení azylu bude posuzovat k tomu příslušný stát, v tomto případě Bulharsko. Žalovaný tak nepochybil, pokud napadené rozhodnutí úvahu o udělení humanitárního azylu neobsahovalo.
39. Lze shrnout, že správní orgán v souzené věci postupoval správně, když zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu, že k jejímu posouzení je příslušné Bulharsko ve smyslu Dublinského nařízení. Toto rozhodnutí je zákonné, přičemž jeho odůvodnění je v souladu se správním spisem, skutkovými zjištěními a je přezkoumatelné.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 9. září 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně